

BABA DUASI

Torosların Çukurova'ya bakan yamaçlarında buğdayların hasat zamanı gelmişti. Köyde hummalı bir çalışma döneminin tam ortasıydı. Dallarda al al elmalar kızarmaya durmuş, armutların davetkâr aroması bal arılarının başını döndürmüştü.

Ötede Hasan Emmi, ırgatlara azık hazırlatmış tarlaya, ekin biçenlere götürmek üzere yola çıkmıştı. Daha imece usulünün ölmediği yıllardı. Herkes sırayla birbirinin tarlasına gider el birliğiyle harman kaldırılırdı. Kimin harmanı çekiliyorsa azıkları o hazırlıyordu. Hasan emminin dört oğlu vardı. Birincisini evermiş ikicisi sırasını dört gözle bekliyordu. Allah bu sene harmanı bereketli ederse ikinci oğlunu da baş göz etmeyi planlıyordu.

İkinci oğlu Abdullah babasının bu planını bildiği için harman yerinde daha gayretliydi. Herkesin bir bağ ekin biçtiği yerde o iki bağ ekin biçiyordu. Biçiyordu biçmesine ama bir yandan da kendi kendine söyleniyordu. Bu kadar emeğe bu kadar ürün az diye düşünüyordu. Geçen Cuma namazında büyükler konuşurken duymuştu. Aşağı köylerde insanlar tırpanla biçmiş bu ekini. "Biz neden orakla biçiyoruz ki?" diye düşündü. Tırpan ancak düz arazide kullanılabilir. Kendilerinin tarlaları ise dağlık, kayalık ve kıraç. Sonra cevabını da kendi kendine verdi: Ağalar.

Toprak ağaları epey zaman önce sulak ve verimli Çukurova'yı kendilerine alıp geri kalan dağlık arazileri nüfuzu zayıf köylülere bırakmıştı. Zaman köylülerin arasından bir yiğit çıkıp ağalara kafa tutsa da ya başarısız oluyorlar ya da o ağaların yerine kendileri geçiyor ve bu adaletsiz düzen devam ediyordu. Babaları uzun kış gecelerinde kendilerini etrafına toplayıp uzun uzun anlatırdı ağa efsanelerini. İnce Memed'i de anlatmıştı. Ağalara isyanını. Hatta bir keresinde grup dağlı (ağalar onlara öyle derdi) toplaşıp muktedir bir toprak ağasını epey sarstığını da anlatmıştı. Bu ağa ancak diğer ağaların yardımıyla itibarını kurtarabilmişti. Ama o köylüler artık ağaların da kendileri gibi fani olduklarını cümle âleme göstermişlerdi. Nitekim soyadı kanunu çıktığında o köylülere nüfus memurları "Ağabilmez" diye bir ad uydurmuştu. Ağalar artık pek rahat sayılmazdı ama hala o verimli topraklar ağalardaydı. Hatta kimi efsanelerde Gavurdağlılar adının bu ağalar tarafından takıldığını bile söyleyenler vardı. Ah bu ağalık düzeni yok muydu? Ağalar, ağalar...

- Selamün aleyküm ağalar! Abdullah babasının selamıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Orakla biçmeyi düşündüğü yeri bitirdiğini de o zaman fark etti. Komşulardan Musa aldı selamı.
- Ve aleyküm selam hasan emmi. Neredesin yahu? Gözümüz yolda kaldı. Gün neredeyse karşı tepelere vardı senin azık getireceğin yok.

Hasan emmi de biliyordu bu takılmaların latife olduğunu ya, yine de bir izahat yapma ihtiyacı hissetti.

- Ekmekler taze olsun istedim. Halime yengeniz anca hazırlayabildi. Irgatların boğazından güzel yemekler geçsin deyi de epey emek harcadı kadıncağız. Kıymetinizi bilin evde bize böyle sofraya kurmaz ha.

Azık gelince paydos edildi. Komşu tarlanın ötesindeki dereden Hasan emminin en küçük oğlu İhsanın getirdiği suyla herkes elini yüzünü yıkadı. Sofraya oturuldu. Bu arada pek ortalarda gözükmeyen Abdullah'ın küçüğü Ferithemen başköşeye kuruluverdi. Babasının ters bakışından alacağı dersi alıp hemen yerinden doğrulurken babasının buyruğu ile de bir uffffffff çekti.

- Oğlum ihsanla git gözeden su getir.
- Suyune zaman bitirdiler ki? Dedi ama babasının ikinci bakışı onu dediğine pişman etti. Yerden kaptığı su kabağını ihsanın kafasına çaptırıp ihsana “gel benimle”dedi. İhsanın isyanı ise herkesi güldürdü.
- Baba yaa! Abime bir şey de. Gülüşmeler ihsanı rahatlattı. O da küçük su kabağından matarayı alıp abisinin peşine takıldı.

Ferit'in elinde iki su kabağı vardı. Yaklaşık dörder beşer kilo su alırdı bu su kabakları. İhsan'ın ise bir bilemedin iki litre suyu anca alır, yarısı da geri gelirken dökülürdü.

Yine öyle oldu.Sofra kuruldu herkes gülüşerek neşeyle karnını doyurdu. Yemekten sonra hasan emmi imam ırgatlar cemaat öğle namazını da eda ettiler. Namaz sonrası hasadın bol ve bereketli olması için de çokça dua ettiler.

Ogün iş akşama kadar sürdü ama ancak ekinler biçilebilmişti. Erkekler ekinleri biçmiş kadınlar-kızlar da keçi kılından örme halatlarda demetleri bağ yapıp harman yerine toplamıştı. Vakit ikindiye geçince herkes evine dağıldı. Asıl büyük gün yarındı. Harman çekme yarına kalmıştı.

Tarlada herkes gibi bütün gün bir aşağı bir yukarı gezen ihsan da herkes kadar yorulmuştu. Babasına kendisini kucağa almasını söyledi. Hasan emmi,

- Seni ben değil de atım götürse olmaz mı?
- Olur baba.

Hasan emmi oracıkta bir çalının dalından bir çubuk kesip ihsanın eline verdi.

- Hadi atla bu ata.

İhsan ata atladığı gibi başladı dörtnala sürmeye...

- Dıgıdık dıgıdık...

Ertesi gün komşu köyden traktör gelecekti. O yüzden tarlaya öğleye doğru gidilecekti. Abdullah harman için gerekli alet edevatı toplarken Ferit haylazlık peşindeydi. Bir ara gözleri dut ağacına takıldı. Çabucak tırmandı ve başladı ellerini yapış yapış eden dutlardan birer ikişer atıştırmaya.

Derken karşı yamaçtan traktörün patosla birlikte geldiğini görünce hasan emmi çığırdı çocuklarını.

- Haydin tarlaya. Beklemenin zamanı değil.

Ev ahalisi çoluk ocuk gelin kız toplandı ama bir eksik vardı.

- Ferit nerde?
- Feriiiiit!
- Ferit abiiii!

Ferit kıkırdayınca herkes dut ağacında olduğunu anladı. “Hadi oğlum gel” dedi babası. Ferit’in tersliği tuttu. “Gelmem” dedi. Bu arada ev ahalisi çoktan yola koyulmuştı bile. Ama Ferit'i indirene aşk olsun.

- Oğlum in.
- İnmem.
- Yavrum bütün konu komşu tarlada olacak. Sen gelmezsen el âlem bize ne der? Oğlunu alıştırmıyor da komşularını çalıştırıyor demezler mi?
- Derlerse desinler.
- Yavrum gel, etme!
- Dut yiyeceęim ben.
- Evladım şimdi mi buldun dut yiyecek zamanı?
- ...
- İnsene evladım.
- ...

Hasan emmi iyiden iyiye gecikmemek için bir lâ havle çekti oęluna son bir kelam etti:

- Oğlum, seni ben indiremedim. Allah indirsin!

Sırtını dönüp iki adım atmıştı ki KÜÜÜÜT diye bir ses ve bir ığlık...

- Anammm!